

ספרים

ספרים למרחב המוגן

"משפחתי וחיות אחרות" | ג'ורג' דארל

לאחר שקיבל על עצמו את מלאכת התרגום השאפתנית של "גבעת ויטרשיף" מאת ריצ'רד אדמס, בחר הסופר יואב אבני לתרגם עוד קלאסיקה בלתי נשכחת של אנגלי אחר – "משפחתי וחיות אחרות" מאת ג'ורג' דארל. הספר רואה אור במסגרת סדרת "הרפתקה" המוצגת לחת של הוצאת מודן ואוקיינוס, שבה סופרים בוחים רבים לתרגם ספרים שאהובים עליהם. הספר הסמיאאוטר

ביוגרפי, המבוסס על חוויות נעוריו של דארל, מתאר את קורות משפחתו, שמואסת במזג האוויר האפרורי באנגליה ומדי לטיה לעזוב הכל ולנסוע אל האי היווני קורפו. דארל רקח מניפי סט מפואר בשבחו של הטבע, על שלל החיות, הצבעים והטיפוסים המקסימים והמשונים המרכיבים אותה.

"כעורים" | סקוט ווסטרפלד

אופציה סוחפת וממכרת במיוחד היא הספר "כעורים" מאת סקוט ווסטרפלד (גרף, תרגום: אורי שגיא), דיסטופיה פוסט-אפוקליפטית לבני הנוער כמי טוב המסורת. הליך רפואי הופך את כל מי שמלאו לו 16 ליפה תואר, ובעקבות כך – לחופשי ולנטול דאגות. הכעורים, הצעירים מהם, מקנאים באופן טבעי, מה שמבטיח סדרת מזימות מרתקת, תחות, כשברקע סוד גדול. "כעוריים" הוא הספר הראשון מתוך אחת מסדרות הספרים המצליחות כיום בעולם. לא רק לבני נוער.

"פלוני הדולכין בממלכת הירח" | שולמית זילברברג

דולפינים הם תמיד גיבורים נפלאים לספרים, והותמת הקול של פלוני – השריקה – היא שמייחדת אותו מן השאר בזירה הענקית של האוקיינוס. ספר הילדים של שולמית זילברברג, שראה אור בהוצאת גוונים ומלווה באיוריה של טלי עמית, הוא משל יפה על תקשורת בין אישית ועל המסע שצריך לעבור כדי להכיר את העצמי.

צילום: יוסי זליגו

מכר 35 מיליון עותקים מספריו. מיץ' אלבום

ישבתי על המיטה שלה ובכיתי, ופתאום התמונה שלנו, שלי ושלה, שהיתה תלויה על הקיר – נפלה. אני משוכנע שהיא היתה איתי שם, בחדר. וזאת השאלה: האם אתה מאמין, והאם אפשר לשכנע אותך בקיומו של נס?"

עם זאת, אתה שומר על סוגה בל-שירת מסוימת בספר.

"נכון, זה ספר כמורבלשי. יש בו תעלומה, ויש לה פתרון. זו הפעם הראשונה שכתבתי בו'אנר הזה, והיה לי כיף. אני חושב שאכניס דברים דומים גם לספרי רים הבאים. הקצב שהעולם נע בו מהיר מאוד, והוא'אנר הבלשי מתאים לקצב המודרני. אתה חייב ללכוד את תשומת ליבו של הקורא מייד בהתחלה משום ירגיש שמספרים לו בידור, ולא שמ' תייחסים אליו באופן רידקטי. הספר יכול לעסוק בנושאים חשובים, אבל כדאי להסוות את זה באמצעות המתח."

איך אתה מתמודד עם המבקרים, שלא מתלהבים מהפופולריות של הספרים שלך?

"לא אכפת לי מהמבקרים, ואני לא קורא ביקורות. הספרים שמבקרים אוהבים נקראים על ידי 6-7 אנשים. את מה שהקהל הרחב לא מבין. הם חושבים שאם לספר יש סוף שיש בו תקווה, כמו בסרטים של פרנק קפרה – הוא שטותי. אני לא כותב ספרים בעלי סוף עגום. אני גר בדטרויט. אם אני רוצה לראות מציאות עגומה, אני פשוט יוצא אל הרחוב."

"אני לא קורא ביקורות; הספרים שמבקרים אוהבים נקראים על ידי 6-7 אנשים. הם רוצים להראות שהם מבינים את מה שהקהל הרחב לא מבין"

מכל כתב ספורט אחר בארה"ב: הוא זכה 13 פעמים בתואר "כתב הספורט הטוב ביותר" ושבע פעמים ב"טור הספורט הטוב ביותר". שום עיתונאי מלברו לא זכה בתארים הללו יותר מפעם אחת.

"הקורא צריך בידור"

אז איך כל החיות הזאת מתיישבת עם המשכה העזה לכתובה על מוות? "אם אתה מתבונן היטב בספרים שלי, אתה מבין שהם לא על מוות", אומר אלבום, "זה לא דומה לספרים על רוצח חים סדרתיים, לדוגמה, שם המוות נוכח וגרפי מאוד. אצלי המוות לא תופס כל כך הרבה מקום. ב'חמשת האנשים שת' פגוש בג'עדן' המוות הוא רק הפרלוד לחיים; החיים שבעיניו של הגיבור היו חסרי משמעות, ודרך פגישותיו עם חמשת האנשים שעמדו בצמתים שונים בחייו הוא מגלה עד כמה החיים הללו היו חשובים."

אם לא המוות, מה הרעיון שמאחורי "שיחת הטלפון הראשונה מוג'עדן"? "הרעיון הוא האמונה בניסים. האם ייתכן שמה שלא יכול לקרות – קורה? ובמיוחד, האם צריך להוכיח נס כדי להיפוך אותו לאמיתי, או שמא מספיק אם הנס אמיתי בשבילך? פגשתי הרבה אנשים שאמרו לי דברים בנוסח: 'נכנס' תי לחדרה של בתי, שמתה לפני שנה,

לא זקוק לניסים

מיץ' אלבום, אחד הסופרים המצליחים בדורנו, אוהב לכתוב על מוות, אבל לדבריו, זה כי הוא "מוקסם מהחיים" ●
בראיון עימו, לרגל ביקורו בישראל וצאת ספרו החדש בעברית, מספר הטייקון הספרותי מדוע אינו קורא ביקורת, למה לא יכתוב לעולם סוף עגום, ומה עומד מאחורי תרומותיו האדירות לשיקום האיטי

אהרון לפידות

שלישי עם מורי" הוא ספר הביוגרפיה הנמכר ביותר בכל הזמנים. את הצלחתו הכלכלית הוא תירגם למפעל פילנתרופי מרשים בדמות שבע קרנות צדקה שייסד בעיר דטרויט, שבה הוא מתגורר, ומפעל צדקה שהוא מקיים בהאיטי מאז רעש האדמה ההרסני שפקד את המקום. "אני מתייחס לצדקה ברצינות רבה. אם קיבלת – אתה צריך להחזיר ולא רק לרשום צ'קים". יפה מקיים: הוא מעורב באופן אישי במפעלי הצדקה בדרטרויט ונוסע בכל חודש, זה חמש שנים, אל האיטי.

מיץ' אלבום מרבה לכתוב על מוות. ב"ימי שלישי עם מורי", רב המכר הראשון שלו מ-1997, מתעד אלבום סדרת שיחות עם פרופ' מורי שוורץ, החולה במחלה סופנית (מחלת לו גריג); ב"חמשת האנשים שתפגוש בג'עדן" (2003) הסיפור מתחיל במוות של הגיבור, איש תחזוקה של פארק שעשועים; ואילו בספרו החדש, "שיחת הטלפון הראשונה מוג'עדן", שראה אור במקור אשתקד (וכעת רואה אור בעברית בהוצאת מטר, בתרגומה של כנרת היגינסדוידוי), מקבלים תושבי עיירה שלווה ומנומנמת במישיגן טלפונים מקרוביהם ומאהוביהם שהלכו לעולמם.

הוא נולד ב-1958 בניו ג'רזי למשפחה יהודית מהמעמד הבינוני (הוא דובר עברית טובה למדי), שהשפיעה רבות על חייו. "הפכתי לסופר ליד שולחן ארוך חת הערב", הוא מספר, "זה היה שולחן חן יהודי טיפוסי: אנשים רבים, אוכל בשפע, דיבורים וסיפורים. התבוננתי בהם בתשומת לב, ראיתי מי מרתק את היושבים ומי לא, וזה לימד אותי איך לספר סיפורים."

את הקריירה שלו הוא החל דווקא כמוסיקאי ("אני מוסיקאי טוב יותר מסופר ומתמצא במוסיקה יותר מכל נושא אחר"). גם היום הוא מנגן בלהי קה שמורכבת מסופרים, ובהם סטיבן קינג, שאותו הוא מעריץ ("הוא גדול מספרי הסיפורים, שעדיין לא זכה להערכה שהוא ראוי לה"). הספר הבא שלו אף יעסוק ב-60 שנה של מוסיקה אמריקנית, ובאמצעות ניצול האמצעים הדיגיטליים המודרניים – הספר ילווה בפסקול שאותו יהיה אפשר לשמוע, וישתתפו בו מוסיקאים כגון טוני בנט ושריל קרו.

וכאילו לא די בכך, באלבום דבק גם חיידק העיתונות; הוא החל לכתוב בעיתון מקומי בקווינס, עבר ללמוד עיתונאות באוניברסיטת קולומביה ועד מהרה הפך לבעל טור ספורט מצליח מאוד. בתוך תקופה קצרה גרף יותר פרסים

"הסיבה שאני כותב על מוות", סיפר אלבום בראיון ל"ישראל היום" לרגל ביקורו בארץ לפני שבועות אחרים, "היא דווקא משום שאני מוקסם מהחיים. אני שים לא חושבים ברצינות על החיים שלהם – עד שהם מבינים שהחיים הללו מסתיימים. זה מאוד אופייני לאנשים שחווים כמעט מוות – נניח שהם מעוררים בים בתאונה קשה; הם מרווחים שזה פקה את עיניהם, ואז פתאום הם מתחילים לתת את הדעת על משמעות חייהם, על איכות החיים וכדומה. זה מרתק אותי". אלבום הוא מהמצליחים שבסופרים בני דורנו. יותר מ-35 מיליון עותקים מספריו נמכרו ברחבי העולם, ו"ימי